

ת"פ (נתניה) 31019-04-24 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (נתניה) 31019-04-24 - מדינת ישראל נ' פלונישלוט נתניה

ת"פ (נתניה) 31019-04-24

ת"פ (נתניה) 59452-03-24

מדינת ישראל

יחידת תביעות נתניה

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד עמר

בית משפט השלוט בנתניה

[04.11.2024]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא זהר דיבון סגל

גזר דין

1. הנאשם הודה בעובדות שני כתבי אישום מתוקנים והורשע בביצוע עבירות כדלקמן: החזקת סכין - לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפהסתם - לפי סעיף 379 לחוק העונשין ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. לפי עובדות כתב האישום המתוקן בת.פ. 31019-04-24 - ביום 26.2.2023 בשעה 16:34 לערך החזיק הנאשם בסכין שלהבה באורך של 8 ס"מ (להלן: הסכין) בעודו תחת השפעת אלכוהול, כן החזיק הנאשם בבקבוק בירה. סמוך למקום הימצאותו של הנאשם שהתה קבוצת ילדים (להלן: התיק העיקרי).

3. לפי עובדות כתב האישום המתוקן בת.פ. 59452-03-24 - ביום 21.3.2024 בשעה 21:00 או סמוך לכך התגלע ויכוח בין הנאשם לבין אמו (להלן: המתלוננת), במהלכו דרש הנאשם כסף. באותן הנסיבות, החל הנאשם להשתולל, צעק על המתלוננת, זרק חפצים והיכה אותה באגרוף בכתף שמאל. כן היכה הנאשם את המתלוננת באמצעות מקל ההליכה שלה, נטל סכין מטבח ואיים כי ירצח אותה. (להלן: תיק הצירוף).
טיעוני הצדדים לעונש

4. המאשימה בטיעוניה עמדה על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם ובהם זכותו של אדם לשלמות גופו וזכותו לשלוות נפש ותחושת ביטחון. חומרה ייתרה ביקשה המאשימה לייחס למעשיו של הנאשם, אשר נקט כלפי אמו, ילידת 1944 באלמות ואף איים עליה באמצעות סכין, בביתה במקום בו קיימת ציפייה לביטחון ומוגנות. כך התייחסה המאשימה לאירוע קודם, בו החזיק הנאשם סכין במרחב הציבורי סמוך לקבוצת ילדים ובהיותו תחת השפעת אלכוהול. אליבא המאשימה, יש לקבוע מתחם ענישה לכל כתב אישום בנפרד, בהם הסיכון הפוטנציאלי גבוה, בתיק העיקרי בין מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות ועד לשנת מאסר בעוד שבתיק המצורף בין 10 ועד 20 חודשי מאסר בפועל. עמדתה תמכה בפסיקה.
5. באשר לקביעת העונש בגדרי המתחם, זקפה המאשימה לזכות הנאשם את גילו, הודאתו ונטילת האחריות, ולחובתו זקפה את הרשעותיו הקודמות בעבירות ממין העניין, קיומם של מאסרים מותנים והתחייבויות להפעלה (טעת/1 - טעת/3), כן התייחסה המאשימה לשימוש לרעה באלכוהול העומד ברקע לביצוע העבירות, והעדר אופק שיקומי, המגבירים לטעמה את רמת הסיכון להישנות עבירות נוספות.
6. מטעמים אלו יש למקם את העונש, כך לדברי המאשימה, באמצע מתחם ענישה. באשר למאסרים המותנים, סבורה המאשימה כי אפשר לחפוף אותם זה לזה, ולהפעילם במצטבר לעונש המאסר שיוטל כאן, כך שסה"כ ירצה הנאשם 26 חודשי מאסר בפועל. כן עתרה המאשימה להשית על הנאשם, מאסר על תנאי, קנס, פיצוי והפעלת ההתחייבות.
7. ב"כ הנאשם הצטרף לעתירת המאשימה לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל כתב אישום, אך טען כי המתחם אליו עותרת המאשימה מחמיר יתר על המידה ואינו הולם את נסיבות ביצוע העבירה או מדיניות הענישה הנוהגת. בתוך כך נטען כי הסכין שהחזיק הנאשם הייתה גלויה אך לא נעשה בה כל שימוש ולא נגרם כל נזק. וכך גם לא נגרמו למתלוננת חבלות. כן נטען כי מדיניות המאשימה בתיקים מעין אלו, אינה אחידה ושוויונית וככלל, נהוג לקבוע את הגבול התחתון של עבירות החזקת סכין במאסר מותנה בעוד שבתיק הצירוף המתחם צריך להיקבע בין מספר חודשי מאסר ועד שנה.
8. באשר לקביעת העונש בגדרי המתחם, ב"כ הנאשם אינו מתעלם מהרשעותיו של הנאשם אך עמד על נסיבותיו החריות המצדיקות התחשבות, ומיקום העונש מתחת לאמצע המתחם. בתוך כך הפנה להודאה ונטילת האחריות שחסכה זמן שיפוטי ואת עדותה של המתלוננת. כן נטען כי הנאשם מתמודד עם טראומות ילדות לא מעובדות, מנהל מערכת יחסים קונפליקטואלית עם אמו, סובל מתחלואה כפולה ולא בעל דפוסים עברייניים וכיום דר רחוב נעדר, חסר מקצוע, ללא כל גורמי תמיכה. כן הפנה לאוזלת היד של שירות המבחן אשר מצא את הנאשם כמי שאינו ראוי להזדמנות להשתלב בהליכי גמילה, על אף המוטיבציה והרצון שהביע להשתתף בהליכים טיפולים.
9. הנאשם בדברו האחרון אמר: "אני מוכן ללכת לגמילה, איפה ששירות המבחן ישבץ אותי, גם אם זה שנה. אני מוכן ללכת לקהילה".
- דיון והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

10. אפתח פרק זה אומר כי עתירתם של הצדדים לקבוע מתחם ענישה לכל כתב אישום בנפרד, מקובלת עליי. עסקינן בשני אירועים שאינם מתרחשים על אותו ציר זמן ומקום. ההלכות שנקבעו בעניין הגדרת המונח "אירוע" ידועות ומוכרות ולא מצאתי טעם לחזור על הדברים (ראו ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2021), ע"פ 5643/14 עיסא נ' מדינת ישראל (24.6.2015), ע"פ 2519/14 אבו קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.2014), 1261/15 דלאל נ' מדינת ישראל (13.9.2015)).
11. מתחם העונש ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה תוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, למידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנהוגה, והכל בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.
12. במקרה דנן, אפשר להצביע על שורה של ערכים חברתיים מוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ובהם זכותו של אדם לכבוד, להגנה על חייו ושלמות גופו וזכותו לשלוות נפש ותחושת ביטחון. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בכל אחד מכתבי האישום מעט שונה, ומרכז כובד החומרה הוא במעשים המתוארים בתיק הציורף.
13. נפתח בתיק העיקרי. עסקינן באירוע קצר שהתרחש במרחב הציבורי. הנאשם ואחר היו תחת השפעת אלכוהול, ועמדו סמוך לקבוצת ילדים. באותן הנסיבות החזיק הנאשם על גופו ובמקום גלוי לעין סכין שלהבה 8 ס"מ. הגם שלא נגרם נזק בפועל אין להקל ראש בעוגמת הנפש שנגרמה לקבוצת הילדים שהייתה צריכה להיות עדה להתנהגותו של הנאשם. ולמותר לציין כי פוטנציאל הנזק הגלום בהחזקת סכין בשטח ציבורי, וכאשר הנאשם תחת השפעת אלכוהול, הידוע כמסיר עכבות, אינו מבוטל.
14. על מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה של החזקת סכין, המהווה כלי עזר בקביעת מתחם הענישה, אפשר ללמוד מפסקי הדין הבאים, כאשר הדגש מושם על סוג הסכין וייעודה, מקום החזקת הסכין, נסיבות החזקת הסכין, זמינותה, האם החזקת הסכין נועדה להגנה עצמית וכיוצב'. ברוב המקרים ובהעדר אינדיקציה לפיה החזקת הסכין נועדה לקדם פני אלימות, מתחם העונש ההולם נקבע בין מאסר מותנה ועד 8 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית, ובנסיבות מחמירות יותר, הגבול התחתון ייקבע במאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות.

15. ראו והשוו: רע"פ 1297/22 ממנ' נ' מדינת ישראל (1.3.2020); רע"פ 3059/22 עלי' נ' מדינת ישראל (6.12.2022); רע"פ 8181/20 אלקיאן' נ' מדינת ישראל (26.11.2020); בש"פ 5833/20 יקיר' נ' מדינת ישראל (17.9.2020); רע"פ 5833/20 דרדיק' נ' מדינת ישראל (17.9.2020); עפ"ג 27461-06-23 אלעאבד' נ' מדינת ישראל (26.6.2023); עפ"ג 48024-06-23 חאג' נ' מדינת ישראל (4.12.2023); עפ"ג (תל-אביב) 14786-09-19 DIMAYUGA נ' מדינת ישראל (25.11.2019); עפ"ג (תל-אביב) 1597-07-20 אסרף' נ' מדינת ישראל (10.11.2020); ת"פ 29759-11-17 מדינת ישראל נ' עבדו (2.2.2020); ת"פ (תל-אביב) 46948-12-17 מדינת ישראל נ' סיוזב (20.5.2020); ת"פ (תל-אביב) 9299-08-16 מדינת ישראל נ' קריחלי (2.8.2020); ת"פ (רמלה) 27890-10-18 מדינת ישראל נ' רייגאן (30.10.2019).
16. באשר לתיק הצירוף. הנאשם פגע באמו, בשר מבשרו, בביתה מבצרה, במקום ישנה ציפיה טבעית ולגיטימית לביטחון ומוגנות. על רקע יכוח בנוגע לעניינים כספיים, הרים הנאשם את קולו, השליך חפצים בבית והעכיר את האווירה. הנאשם שכוחו במותניו, ניצל את פערי הכוחות בינו לבין אמו, ילידת 1944, היכה אותה במכת אגרוף וכן היכה אותה באמצעות מקל ההליכה בו משתמשת והוסיף איומים קונקרטיים ומוחשים תוך שהוא משתמש בסכין. עסקין באירוע שאמנם אינו מתוכנן אך הוא ארוך יחסית בזמן ובמהלכו הייתה לנאשם שליטה מלאה על מעשיו והוא יכול היה להימנע מהם ולמצער יכול היה להפסיקם בכל רגע נתון, אלא שהוא התקשה לווסת את דחפיו האלימים, ופגע במרקם היחסים המיוחד בין אם לבנה. בנס תוצאות האירוע אינן חמורות, ולא נגרמו למתלוננת חבלות. אך לא קשה לדמיין את מידת הייאוש והתסכול של המתלוננת שנאלצה להתמודד עם מעשי התוקפנות של הנאשם, המתגורר בביתה ופוגע בה בעיוורון מוחלט לרגשותיה. על אף הפגיעה בתחושת הביטחון והמוגנות, ועל אף שהמתלוננת לא העידה במשפט, ומכיוון שהקשר המשפחתי לא נגדע, אין לי צל של ספק שמתלוננת מקווה ומייחלת לשיקומו של הנאשם.
18. המקרה דנן, למרבה הצער הוא אינו מקרה בודד או יחיד. על תופעת האלימות שהולכת ומתרחבת בחברה הישראלית כמו גם על החובה של בתי המשפט להרים תרומה במאבק באלימות, על כל גווניה וצורותיה, כבר נאמר רבות. ראו מיני רבים, ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (10.11.2009): "יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשתה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח".
19. וביחס לעבירות אלימות במשפחה בפרט, כבר נכתב: "מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. ... נפיצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבת האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה..." (ע"פ 6758/07 פלוני' נ' מדינת ישראל).

20. ולענין זה אף יפים הדברים שנאמרו ברע"פ 4052/21 פלוני נ' מדינת ישראל (15.6.2021) כדלקמן: "[...] אשוב ואדגיש את החומרה הרבה הטמונה בתופעת האלימות במשפחה, העולה לכדי פסול מוסרי ומהווה פגיעה אנושה בהגנה על שלומם של בני משפחת הנאשם ותחושת הביטחון שלהם בתוך ביתם מבצרם. לנוכח זאת, יש להוסיף תופעה זו, בין היתר באמצעות ענישה מוחשית שתרתיע את הציבור משימוש באלימות בתוך התא המשפחתי (רע"פ 1454/21 פלוני נ' מדינת ישראל (4.3.2021); רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.2021))."

21. באשר למדיניות הענישה הנהוגה אשר מהווה שיקול וכלי עזר לקביעת מתחם העונש הראוי. העיון בפסיקה מלמד כי ככלל נוהגים בתי המשפט לערוך הבחנה מסוימת בין אלימות כלפי בן זוג לבין אלימות מצד בן משפחה בגיר כלפי הורה או אח, וזאת לנוכח המאפיינים של מעשי האלימות ושיקולי הענישה שיכולים להיות מעט שונים, במיוחד שישנם מקרים בהם האלימות נובעת ממצוקה אובייקטיבית שיש בה משום הפחתת האשם (אבהיר כי אין זה המקרה כאן).

22. מעיון בפסיקה המקובלת בעבירות מסוג דא, אפשר ללמוד כי הענישה משתרעת על מנעד רחב, ממאסרים מותנים ועד למאסרים בפועל. הדבר כמובן, מושפע מדרגות החומרה השונות שבעבירות מסוג זה, כמו גם משיקולים פרטניים ובהם שיקולי שיקום, שאינם רלבנטיים כאן. ויודגש כי חלק מהמקרים חמורים מעניינו וחלק נופלים ממנו, הדבר ידוע ומבוצעות ההתאמות הנדרשות. ראו להלן: רע"פ 3210/19 פלוני נ' מדינת ישראל (12.5.2019); רע"פ 297/15 דניאל ברנסון נ' מדינת ישראל (21.1.2015); עפ"ג 52384-10-21 זידאן נ' מ"י (27.12.21); עפ"ג 59103-08-21 מדינת ישראל נ' מחאג'נה (2.9.2021); עפ"ג 56845-03-16 פלוני נ' מדינת ישראל (30.5.2016); ת"פ 31445-03-23 מדינת ישראל נ' טסמה (30.10.23) - הוצג על ידי המאשימה אך מדובר במקרה חמור פי כמה וכמה מעניינו - ונקבע מתחם מקל מזה לו עתרה המאשימה כאן; ת"פ 72261-01-23 משטרת ישראל תביעות - שלוחת זבולון נ' מוסטפא (10.7.2023); ת.פ. (ראשל"צ) 61895-01-23 מדינת ישראל נ' יורי טאירוב (23.5.2023); ת"פ 33986-11-22 מדינת ישראל נ' ביאדסה(עציר) (19.2.2023); ת.פ. 28982-05-22 מדינת ישראל נ' פלוני (21.12.2022); ת"פ 60328-05-22 מדינת ישראל נ' אבו מור (5.12.2022); ת"פ (חד') 17052-04-22 מ"י נ' גרבאן (19.9.22); ת"פ 46580-06-22 (חדרה) מדינת ישראל נ' דנצ'נקו (13.09.2022); ת.פ. 9308-01-21 מדינת ישראל נ' פלוני (6.5.2021); ת"פ 56514-03-17 מדינת ישראל נ' פיג' (31.12.2019) - הוצג על ידי המאשימה.

23. לאור כל האמור ובהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות, במידת הפגיעה בערכים המוגנים ובמדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי לקבוע את מתחם הענישה כדלקמן: בתיק העיקרי בין מאסר מותנה ועד 8 חודשים. בתיק הצירוף בין 5 ועד 15 חודשי מאסר וענישה נלווית.

גזירת העונש המתאים לנאשם

24. לא מצאתי כי קיימים שיקולים לסטייה מהמתחם לקולה או לחומרה, לפיכך, יש לקבוע את עונשו של הנאשם בתוך המתחם תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 לא חוק העונשין) כדלקמן:
25. הנאשם יליד 1977, רווק, עובר למעצרו התגורר בבית אמו, חסר מקצוע וחסר תעסוקה מוגדרת, מתקיים מהבטחת הכנסה ומאיוסוף בקבוקים. נסיבותיו האישיות מורכבות כפי שעולה מחוות דעת פסיכיאטרית שהוגשה מטעם ההגנה (טענ/1), מפאת צנעת הפרט אפרט בקצרה. הנאשם סובל מפוסט טראומה על רקע אירועי דחק שצבר לאורך חייו, אינו מאובחן במחלת נפש אלא כלוקה בהפרעה נפשית, התנהגותית ומנטלית בגין השפעת סמים ושימוש מסיבי באלכוהול. בעברו, מספר אשפוזים בבית חולים פסיכיאטריים עקב מצבים פסיכוטטיים תחת השפעת אלכוהול וסמים, לאורך השנים הביע הבנה למצבו וכן גילה מוטיבציה להשתלב בטיפול אך ניסיונות גמילה לא צלחו.
26. לזכותו של הנאשם עומדת הודייתו בהזדמנות הראשונה ונטילת האחריות. היה בהודאה זו לחסוך את שמיעת עדותה של המתלוננת וכן היה בהודאה זו לחסוך זמן שיפוטי יקר.
27. הנאשם אינו עומד לדין לראשונה בחייו. חרף גילו צבר לחובתו 9 הרשעות קודמות, ביהשנים 2003-2004 בעבירות שונות בתחום האלימות. החזקת סכין, ניסיון תקיפה סתם, תקיפה סתם, התנהגות פרועה במקום ציבורי, הפרעה לשוטר, היזק לרכוש במזיד, איומים, גניבה, החזקת נכס חשוד כגנוב, הסגת גבול פלילית וכן התפרצות לבית מגורים וגניבה. עיקר העבירות בוצעו כלפי המתלוננת. הנאשם נידון למגוון עונשים ובכלל זה, מאסר לתקופות שונות, ומריצוי עונש מאסר השתחרר מספר חודשים עובר לביצוע העבירה בתיק הצירוף. נגד הנאשם עומדים ותלויים 3 מאסרים מותנים (חודשיים, שלושה וארבעה חודשים) משני גזרי דין שונים וכן קיימת התחייבות להפעלה (טענ/1 - טענ/3).
28. בחינת עברו הפלילי של הנאשם לצד נסיבות ביצוע העבירות בגין נותן את הדין, מלמדת על כך שמדובר בנאשם שאימץ וסיגל לעצמו דפוס התנהגות אלים, נעדר מודעות לפסול במעשיו וחסר גבולות. המתלוננת נאלצה להתמודד עם תוקפנות מצד הנאשם, פעמים רבות, רבות מידי, והוא שוב ושוב פוגע בה עם שחרורו מהכלא. עברו הפלילי של הנאשם אף מלמד כי רמת הסיכון להישנות עבירות אינה מוגבלת למתלוננת והסיכון מוגבר לאור השימוש לרעה באלכוהול.
29. זאת ועוד, בתי המשפט הטילו על הנאשם מגוון עונשים, החל מענישה צופה פני עתיד וכלה בעונשי מאסר בפועל. אך הנאשם המשיך בדפוס ההתנהגות האלים וביצע את העבירות בגין נותן את הדין זמן קצר לאחר שחרורו מהכלא וכאשר מאסרים מותנים מרחפים מעל ראשו. לא רק שעונשים קודמים לא השיגו את אפקט ההרתעה כמצופה והם לא הובילו את הנאשם לשנות את דרכיו האלימות, אלא שהנאשם ממשיך לפעול באופן ופוגעני ולחזור על התנהגות עוברת חוק.

30. הנתונים שפורטו לעיל בשילוב עם מעשיו האלימים המתמשכים של הנאשם, מאפייני אישיותו, עברו הפלילי והעדרו של אופק שיקומי משקפים את המסוכנות הנשקפת ממנו, ומהווים נימוק כבד משקל, המטה את הכף לעבר גזירת עונשו של הנאשם לחומרה.
31. נותר איפוא להכריע בסוגיית אופן הפעלת המאסר המותנה. כידוע, סעיף 58 לחוק העונשין קובע כי ככלל, תקופת המאסר המותנה ותקופת המאסר שהוטלה בשל עבירה נוספת ירוצו "בזו אחר זו", קרי - באופן מצטבר, זולת אם מצא בית המשפט טעמים להפעלת המאסר המותנה, כולו או חלקו, בחופף למאסר שנגזר. ככל שגדלה מידת הזיקה בין העבירה הנוכחית ובין העבירה שבגינה הוטל עונש המאסר המותנה, כך תטה הכף לטובת ברירת המחדל של צבירת עונשים על פני החלתם בחופף (ראו ע"פ 7907/2014 ואזנה נ' מדינת ישראל, פסקאות 18-12 (22.2.2015), ע"פ 2336/2016 מזראיב נ' מדינת ישראל פסקה 32 (14.12.2017). עם זאת, כאשר מדובר בשני מאסרים מותנים שנולדו מכתב אישום אחד ומאותה מסכת עובדתית, נקודת המוצא היא של חפיפה בין העונשים (ע"פ 4517/04 מסראווה נ' מדינת ישראל (10.03.2005) - שהרציונל שלו חל גם לאחר תיקון 113; ת.פ. 60150-03-16 מדינת ישראל נ' ליוסטרניק (07.02.2018); ת.פ. 55157-06-17 מדינת ישראל נ' אלמו (17.9.2018)).
32. בהינתן המקובץ ומשום שההליך הפלילי, במקרה דנן, אינו מהווה גורם מרתיע דיו, היה מקום להורות כי תקופת התנאי תרוצנה במצטבר זו לזו ובמצטבר לעונש המאסר שיוטל כאן. עם זאת, תקופת התנאי ירוצו בחופף זו לזו, בעיקר משום ההודאה והחיסכון בהעדת המתלוננת ובזמן ציבורי.
33. לסיכום, מעשיו האלימים של הנאשם מחייבים הטלת עונש מוחשי שיש בו כדי להלום את חומרתם, להמחיש לנאשם את משמעותם והפסול במעשיו ולהרתיעו מפני חזרה על מעשיו. למותר להזכיר את חובתו של בית המשפט להגן על קורבנות אלימות בכלל ועבירות במשפחה בפרט ואת החומרה היתרה במעשי אלימות של גבר כלפי נשים. תוצאה
34. לאור כל האמור אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:
- א. בגין התיק העיקרי - 4 חודשי מאסר בפועל. בגין תיק הצירוף - 10 חודשי מאסר בפועל. המאסרים ירוצו במצטבר זה לזה.
- ב. אני מורה על הפעלת מאסרים מותנים בני חודשיים וארבעה חודשים מת.פ. 34467-04-21 גזר דין מיום 28.11.2021. וכן מותנה בן 3 חודשים שניתן בת"פ 28536-01-23. המאסרים המותנים ירוצו בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר שהוטל בסעיף א'.
- סך תקופת המאסר תעמוד על 18 חודשים וזאת בניכוי ימי מעצרו ובהתאם לרישומי שב"ס.
- ג. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות אלימות מסוג עוון לרבות איומים.
- ד. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות אלימות מסוג פשע.
- ה. אני מורה על הפעלת התחייבות בסך 4,000 ₪ אשר הוטלה על הנאשם בת"פ 28536-01-23. ההתחייבות תשולם ב - 10 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.12.2024. לא יעמוד הנאשם באיזה מהתשלומים תעמוד יתרת התשלום לפירעון מיד.
- מוסבר לנאשם כי ניתן לשלם את ההתחייבות כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות: כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il; מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) *35592 או בטלפון *****-***; במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (או צורך בשוברים).
- ניתן בזאת צו כללי למוצגים.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.
- ניתן היום, ג' חשוון תשפ"ה, 04 נובמבר 2024, במעמד הצדדים.